

движи. Уличниятъ шумъ го дразнѣше и той не можа да се успокои, дори и когато стигнахме къщата на моя приятелъ. Той го взе на ръце, притисна го до бузата си и почна да го глади. Въ това време нѣкой силно изчука на вратата. Порътъ трепна, изскубна се, моятъ приятелъ извика и като хвърли пора, тури кърпа на лицето си. Звѣрчето въ уплахата си го ухапало за горната устна, но за щастие слабо. А стаята се изпълни съ задушлива миризма.

Обикновено порътъ не бѣгаше отъ хората и много обичаше да се качва на кревата, да се премѣта презъ глава и да подскача. Ако презъ това време почнѣха съ него да играятъ, ставаше му тѣй драго, че като го гледа човѣкъ, никога не би казалъ, че това весело и мило сѣщество е „опасния и кръвожаденъ хищникъ“.

Въ такива случай той правѣше най-разнообразни фокуси. Ту се мушнѣше въ ржкава, отъ тамъ подъ ризата, и главата му се покажеше или подъ яката, или отъ разрѣза на ризата. И като се наиграеше до преумора изъ стаята, съ отворени отъ често дишане уста, съ пресъхналъ езикъ отиваше да пийне водица, а следъ това наново се залавяше на игра. Когато най-подиръ не останѣше сила у него, той се уложаваше въ гнѣздото си и заспиваше безгрижно.

Порътъ прекара у насъ половинъ година. Презъ това време той избѣга само единъ пжтъ, като се възползува отъ отворената врата. И азъ мисля, че той не направи това нарочно, а просто защото видѣ отворената врата, таму се поиска да се поразходи по чудесната бѣлоснѣжна пелена, що покриваше земята (това бѣше презъ ноемврий), и която той прѣвъ пжтъ сега виждаше. А може би го примамя и свободния животъ. Той се изгуби отъ насъ само единъ месецъ,